

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

Aprilie (Priert)
nr. 4 (88 / 2024)

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătărași” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Puterea jertfei

Citiți în pagina 1

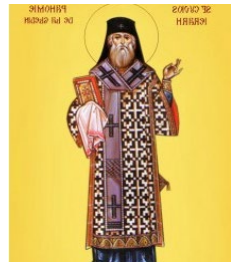
Smerenie, binecuvântare, un
cuvânt de învățătură...

Citiți în pagina 4

O interpretare a poeziei „O,
rămâi” de Mihai Eminescu

Citiți în pagina 6

Sfântul Ierarh Pahomie de la
Gledin, Episcopul Romanului

Citiți în pagina 14

*B*iserica purtând hramul „Sfântul Vasile cel Mare” se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 40. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru.

*D*rași enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți dă nici bătă nici toiaș
Îți dă pricepere și minte.”

Colectivul de redacție

Puterea jertfei

Cu voia Domnului, încep aceste rânduri mulțumindu-I pentru faptul că S-a îndurat de noi și ne-a dat prilejul reîntâlnirii pe calea slovelor și de această dată. Totodată, în numele colectivului de redacție, vă mulțumesc pentru consecvența urmărirea a publicației noastre, prin adăugarea de noi „pagini spirituale” la biblioteca personală, dar și pentru misiunea dumneavoastră de distribuire a revistei către cei care, din diferite motive, nu au posibilitatea de a fi alături de noi. O persoană din parohie mi-a spus că așteaptă cu nerăbdare fiecare apariție a publicației noastre, mărturisind că această „Călăuză” chiar a reușit să-i schimbe vechile concepte raportate la aproapele nostru. Adeseori mă întreb: Cum ar fi dacă toți cei care s-au „agățat” de cuvântul călăuzitor al credinței ar mărturisi că într-adevăr au schimbat ceva înlăuntrul lor? De multe ori, atitudinea de care dăm dovadă față de aproapele nostru este contrară iubirii de Dumnezeu, păcătuind clipă de clipă, cu gândul, cu cuvântul sau cu fapta. Înainte de intrarea în post, v-am pus la inimă povestea unui suflet care cu greu își regăsește zâmbetul de odinioară. Acum, în plină perioadă de lucrare duhovnicească, află că un alt suflet (în altă conjunctură) suferă tot de pe urma colegilor de la serviciu. Se spune că sufletul a fost creat spre fericire pe pământ, dar și pentru fericirea veșnică. Dacă întrebăm în jurul nostru, mulți ne vor spune că omul (în general) năzuiește întotdeauna spre bine, că instinctele lui fundamentale nu sunt direcționate spre a-și face singur rău, deși mult rău își face omul singur.

Acea persoană despre care vă vorbeam în rândurile de mai sus a venit la mine să se sfătuiască în privința problemelor sale cu colegii de serviciu. Ea mi-a povestit, vreme îndelungată, cât de greu îi este să normalizeze relația cu șefa de serviciu, cum se străduiește să facă asta, spunându-mi că vrea foarte mult să fie înțelegere și bună conlucrare între ei. După câteva minute, vine iarăși la mine și îmi zice: „Dar dacă aș putea, n-aș mai rămâne în acest serviciu nici măcar o clipă, dar am doi copii de crescut. Ce să fac? Să ajung la psiholog din cauza ei?”. Cred că acesta este un exemplu de contradicție a omului cu sine însuși, cu propria viață. Departe de a fi judecător, dacă ascuți părerile fiecăruia despre aceeași speță, vei observa că fiecare consideră că are dreptate și că celălalt este cel care greșește. Eu nu am îndrumat-o către psiholog, ci către Dumnezeu, pentru că El poate face lucrarea

psihologului și nu invers. De multe ori, ar trebui să jertfim de la noi ceva pentru restabilirea păcii, pe care cu toții o invocăm, dar pe care puțini o caută cu adevărat. I-aș fi sugerat să ia o gură de apă (pe care să nu o înghită) atunci când se „încinge” atmosfera în birou, dar ar fi părut că vreau să râd de dânsa. Este greu să găsești o soluție mulțumitoare pentru o persoană depărtată de Dumnezeu. I-am spus că, deși nu a fost vinovat, Domnul Hristos S-a jertfit pentru iertarea păcatelor noastre, dar nu a înțeles mesajul. Vrei pace și înțelegere? Biruiește răul cu binele pentru că, cu cât ajungem să luptăm mai profund cu răul din noi înșine, cu atât bucuria noastră devine mai statornică și mai profundă. Domnul Hristos primește orice jertfă și oricât de mică ar fi, dacă vine dintr-o dorință adevărată, Îi va da putere lucrătoare.

Oare cum se face că Îl căutăm pe Dumnezeu abia după ce ne dezamăgește lumea, cu promisiunile ei înșelătoare? Chiar dacă uneori ne folosim de El, Domnul Hristos nu se supără deoarece iubirea Lui nu este ca iubirea noastră. El nu se simte ofensat sau jignit, atunci când venim la El abia după ce încercăm să ne rezolvăm problemele după puterile noastre. Sfânta Evanghelie ne arată că ori de câte ori ne întoarcem cerând iertare și ajutor de la Dumnezeu, El ne primește de fiecare dată cu aceeași dragoste și ne arată calea de urmat în nevoile noastre.

Ca om, cu dorință de mântuire, știu că lupta cu lumea nu este ușoară, ea aducând adesea multă întristare, din care, mai apoi, apare smerenia. Sfinții Părinți ne avertizează că, luptând cu lumea, omul uită că în mijlocul tuturor necazurilor se ascunde o mare bucurie a vieții trăite ca dar al lui Dumnezeu, iar necazurile și ocările primite nu ar trebui să oprească trăirea acestei bucurii, care ne dăruiește nădejde și dragoste.

Așa după cum v-am obișnuit și în alte articole, pentru a înțelege că în lupta cu lumea este nevoie de puțină jertfă și din partea noastră, vă pun la inimă o scurtă povestioară din care fiecare se va „alimenta” cu ceea ce îi este de folos.

Într-o seară, la un han, doi călători vorbeau despre drumul lung pe care îl mai aveau de străbătut, cinstindu-se cu un pahar de vin. Deodată, lumea afară începe să țipe. Alarmați, cei doi ies în uliță, unde văd o casă cuprinsă de flăcări, iar alături o femeie țipând:

– Copilul meu, copilul meu este în casă!

Fără să stea pe gânduri, unul dintre cei doi călători intră printre flăcări și, după ceva timp, iese cu copilul în brațe. Femeia îi mulțumește cu lacrimi în ochi, în timp ce lumea îl privește cu admirație, pentru fapta sa. În tot acest timp, prietenul său nici nu se mișcase, ci aștepta liniștit în fața hanului. Întorși amândoi la masă, acesta îi spune:

– Ești nechibzuit. Puteai să mori, ce te-a făcut să-ți riști viața?

– Am intrat pentru a salva copilul. N-am făcut nimic deosebit. Dacă te uiți cu atenție în jurul tău, vezi că toate se jertfesc unele pentru altele: până și grăunțele din pământ putrezește pentru ca din el să răsară o plantă nouă, o mlădiță care să ducă viața mai departe. Mama își jertfește tinerețea pentru a-și crește copiii și a-i educa, soldatul se jertfește apărându-și țara și așa mai departe; toate trăiesc unele pentru celelalte.

– Bine, dar dacă ai fi murit și tu, ce realizai?

– Atunci, poate că aș fi fost și eu asemenea grăunțelii...

Dacă luăm aminte la această profundă pildă, vom observa că pentru orice țel nobil este nevoie de jertfă. În cazul despre care v-am vorbit în primele rânduri este vorba „doar” despre jertfa orgoliului și a mândriei personale. Păi, dacă nu putem „pune la pământ” orgoliul personal pentru dobândirea liniștii și păcii sufletului, cum ne vom putea pune viața însăși la încercare, atunci când nevoia (situația de necesitate) o va cere?

Sfântul Dionisie Areopagitul spunea: „Când vă veți curăța sufletele voastre, atunci ele vor străluci și se vor împărtăși de prezența lui Dumnezeu și de dumnezeiasca și cereasca Sa strălucire. Atunci, sufletele vor fi ca niște oglinzi curate, îndreptate spre lumina dumnezeiască și vor putea primi și ele strălucire.”. Tot așa, părintele Paisie Olaru ne învață că: Atunci când altul ne ocărăște și ne defăimează, încă în public, iar noi răbdăm și zicem: „Dumnezeu i-a poruncit fratelui să mă ocărăască pentru păcatele mele”, aceasta este smerenia cea adevărată.

Închei aceste rânduri, convins fiind că nimic nu se dobândește în viață fără ajutorul lui Dumnezeu și fără o cât de mică jertfă personală, ca să nu mai spun că, asemenea Domnului Hristos care S-a jertfit pentru iertarea păcatelor omului și omul ar trebui să urmeze exemplul jertfei pentru cel de lângă el. Dragi prieteni, oricine are sufletul curat și este în căutarea mântuirii, caută binele celorlalți și nu pe al său, pentru că prin tot ceea ce face, trăiește pentru ceilalți, nu doar pentru el însuși. Bobul de grâu nu moare pentru el însuși, ci, jertfindu-se, va da o nouă viață. În lupta cu lumea, jertfind mândria, vom aduce pace nu doar în sufletul nostru, ci o vom răspândi și celor din jur. Așadar, să ne rugăm Maicii Domnului să ne ajute, cu binecuvântarea ei, să sporim în fapte bune și în dragoste față de aproapele nostru, spre nespusă bucurie, spre pace lăuntrică și spre iertarea păcatelor. Amin.

Har și bucurie!

Eugen Antohi, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Smerenie, binecuvântare, un cuvânt de învățătură...

Smerenie, binecuvântare, un cuvânt de învățătură, acestea au fost doar câteva dintre darurile pe care le-am primit în luna februarie, când am avut bucuria de a călători într-un frumos pelerinaj în județul Neamț.

Chiar înainte de a ne porni înapoi spre casă, ultimul lăcaș sfânt pe care l-am vizitat a fost Mănăstirea Petru-Vodă. Acolo am avut parte de o primire deosebită din partea părinților, pe care nu o voi uita, iar din această experiență aș vrea să vă împărtășesc puțin și dumneavoastră.

În primul rând, călugărul de lângă mormântul părintelui Iustin Pârvu, care primea pomelnicele credincioșilor, simțea de la distanță cât este de blând și de smerit! Fiecare dintre noi ne așezam în genunchi lângă el, iar acesta ne binecuvânta cu mâna sa, rostind câteva cuvinte atât de frumoase (încât nu le-am putut reține cu mintea, ci doar cu sufletul), diferite de cele dintr-o binecuvântare obișnuită!

În al doilea rând, nu am fost lăsați să plecăm până nu ne-am așezat cu toții puțin la masă, unde ne-am bucurat de o mâncare foarte bună! Adevărat se spune că nu există mâncare mai gustoasă decât cea făcută în mănăstire! În plus, în timp ce serveam masa, a venit un alt călugăr, care avea ca scop să ne bine-dispună, povestindu-ne câteva întâmplări haioase, care au adus liniște și relaxare în agitația și tulburarea pe care le simțeam după atâta drum. Cât de ușor a simțit că eram oboșiți și neliniștiți și cum ne-a schimbat gândurile în doar câteva secunde!

Și nu în ultimul rând, un alt părinte ne-a invitat să intrăm din nou în biserică, nu pentru a ne închina, ci pentru a ne citi o rugăciune, care s-a transformat în mai multe rugăciuni bine alese (de iertare de păcate, de izgonire a demonului, de călătorie etc.) și un cuvânt de învățătură atât de simplu rostit, dar de care aveam cu toții nevoie!

Dintre aceste câteva vorbe frumoase pe care ni le-a spus, vă voi mărturisi și dumneavoastră ceea ce inima mea a reținut și anume că, în tot ceea ce facem, să avem mare grijă să nu-L supărăm pe Dumnezeu, nu pentru că nu am avea voie să facem anumite lucruri sau pentru că ne-ar pedepsi, ci din dragostea pe care I-o purtăm, să căutăm în fiecare clipă prilej de a-L bucura, ca pe un adevărat Tată.

Ne-a mai îndrumat ca, în orice situație, să ne purtăm cu cei din jur ca o mamă, pentru că maica niciodată nu-și judecă fiii, ea îi îndrumă cu dragoste, dar nu-i judecă pentru greșelile lor, pentru că-i cunoaște cel mai bine, îi înțelege și îi iubește. Aș mai adăuga că, pe lângă vorba bună și inima caldă, în taină, mama se roagă pentru copilașii ei. Și cât de mult ajută rugăciunea mamei! Și cât de mult ajută rugăciunea noastră pentru cel greu încercat de o patimă sau aflat într-un necaz!

Un alt aspect amintit a fost legat chiar de rugăciune, mai exact: să citim în fiecare seară câte un capitol din Noul Testament (așa cum ne îndrumă adesea și părintele Iulian), pentru că el însuși, când a primit acest canon de la părintele său duhovnic, prin capitolul pe care îl citea primea răspuns tocmai la grija sau nedumerirea pe care o avea în acea zi. Apoi, să facem 2-3 metanii ca să nu obosim și să încheiem cu rugăciunile obișnuite. Și, dacă ne vom ruga seara, altfel vom dormi și altfel ne vom trezi, iar dacă ne vom ruga puțin și dimineața, altfel ne va merge ziua, alături de Dumnezeu. Sigur are dreptate părintele!

Ca o pildă, ne-a mai povestit despre Sfântului Ștefan cel Mare care, împreună cu oastea sa, înainte de un război important, în care nu erau mari „șanse” de câștig, s-a rugat, apoi, după ce au ieșit victorioși, au postit 40 de zile doar cu apă și pâine, în semn de mulțumire, dând slavă lui Dumnezeu.

În aceste zile, postim pentru că așa ne-a învățat biserica, postim pentru că suferim pentru patimile Mântuitorului sau postim ca să ne ajute Dumnezeu, dar, câți dintre noi am mai posti și după ce o rugăciune ne este împlinită, prin mila lui Dumnezeu?

Să-l rugăm pe părintele Iustin Pârveu, pe sfinții nemțeni și pe toți sfinții dragi nouă să ne trimită sfinți pe pământ care, prin smerenie, binecuvântare și un cuvânt de învățătură, ca pe niște boboci la început de drum, să ne lumineze și să ne călăuzească în credință, pentru a ne putea bucura de toate darurile duhovnicești pe care Mântuitorul nostru Iisus Hristos le-a pregătit pentru noi!

Ioana Sanciu, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

„Pui de rață” – Pictură realizată cu gura de Nevenka Gorjanec, APGP

O interpretare a poeziei „O, rămâi” de Mihai Eminescu

O, rămâi, rămâi la mine –
Te iubesc atât de mult!

Ale tale doruri toate
Numai eu știu să le-ascult;

În al umbrei întuneric
Te asemăn unui prinț,
Ce se uit-adânc în ape
Cu ochi negri și cumiști;

Și prin vuietul de valuri,
Prin mișcarea naltei ierbi,
Eu te fac s-auzi în taină
Mersul cârdului de cerbi;

Eu te văd răpit de farmec

Cum îngâni cu glas domol,
În a apei strălucire
Întinzând piciorul gol.

Și privind în luna plină
La văpaia de pe lacuri,
Anii tăi se par ca clipe,
Clipe dulci se par ca veacuri.

Astfel zise lin pădurea,
Bolți asupră-mi clătinând -
Șuieram l-a ei chemare
Ș-am ieșit în câmp râzând.

Astăzi chiar de m-aș întoarce
A-nțelege n-o mai pot...
Unde ești, copilărie,
Cu pădurea ta cu tot?

Privind printr-o lentilă spirituală această frumoasă poveste de dragoste așezată în versurile poeziei „O, rămâi”, surprindem un mod de relaționare dintre Dumnezeu și om prin taina copilăriei veșnice.

Dumnezeu este reprezentat de Pădurea care dorește cu mult dor să-l odihnească pe copil, unde copilul poate fi înțeles ca un om oarecare în căutarea lui Dumnezeu. Relația dintre pădure și copil trece dincolo de granițele cele văzute, iar copilul pare că ar face parte integrantă din pădure și că pădurea se întinde dincolo de inima copilului.

Copilul participă la această „răpire” a naturii prin starea contemplativă, prin cuminența sa sau prin piciorul gol ce intră nu în apă, ci în „a apei strălucire”, întruchipând parcă taina botezului.

În această stare de inocență, în brațele lui Dumnezeu, întruchipat de pădure, omul a fost mutat la un simțământ al veșniciei, la starea de nemurire pe care o pregustăm prin Harul Lui, unde „clipe dulci se par ca veacuri”.

Deși ne îndepărtăm de Dumnezeu, avem încă în noi amintirea acestei veșnicii și intuim că pentru a ne reîntoarce la acea înțelegere, la acea dragoste dintâi, ne întrebăm: „Unde ești, copilărie, Cu pădurea ta cu tot?”. Când credeam că viața nu mai are cu ce să ne surprindă, iată minunea: Dumnezeu ne dă în dar din nou inocența de care tindem să ne îndepărtăm continuu. Am găsit în mine că nostalgia pe care o aveam uneori față de copilărie era de fapt dorul de inocență, probabil din acest motiv și ca drept urmare, dorul și melancolia față de copilărie a început să se diminueze cu fiecare spovadă, dar crește înapoi cu fiecare îndepărtare de Dumnezeu.

Ce poate fi mai răscolitor decât două poze ale aceluiași om, așezate una lângă cealaltă, una reflectând inocența copilăriei, iar alta expresia inimii înghețate de tristețe, ură și durere ce refuză să privească spre lumină?

„Orice adevărată frumusețe ne poartă sufletul spre Tine ca o puternică chemare”
(din Acatistul de Mulțumire).

Sorin Pavel, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Vinerea Mare (în primul an de pandemie)

Simineată. Stau și privesc transmisiunea în direct de la Mitropolie a slujbei Scoaterii Sfântului Epitaf. Ora 9:30. Primesc un telefon. E Mihail. Mă întreabă dacă pot veni să ajut la curățenia de Paște din biserică. Îi răspund că pot. În aceeași clipă, îmi străfulgeră un gând: Vai! Mă voi închina Sfintei Cruci și Sfântului Epitaf!

Îmi zic: după ce am lipsit de la biserică atâta timp, cum să merg la Hristos cu mâna goală? Trec pe la florărie și mă bucur că o găscesc deschisă. Ochii mi se opresc pe niște crizanteme albe, proaspete. O rog pe doamna să pună o panglică albă. De obicei, în anii trecuți, ceream o panglică neagră, dar astăzi am ales albul. Mi-am dat seama că moartea Mântuitorului nu poate fi neagră! E albă și aduce lumina! Plutesc până la biserică. Intru cu emoție. Nu îmi vine să cred. Sunt din nou în biserică! Mă închin o dată, încă o dată și încă o dată. Mă așez la picioarele Mântuitorului, îmbrățișez icoana Maicii Domnului. Vibrez de emoție. Ies în curte, intru iarăși în biserică și mă închin. Ce dor mi-a fost să fiu în casa Ta, Doamne! Din Altar, se aude cântarea Sfintei Cruci. Mă așez din nou la Picioarele Mântuitorului, Îi mulțumesc și grijesc Crucea, apoi mă așez lângă icoana Maicii Domnului și curăț rama de lemn. Sărut mâinile Preacuratei și piciorușele Mântuitorului. Se zice că atunci când săruți icoana Maicii Domnului o singură dată, Maica Domnului întinde în chip nevăzut piciorușele Pruncului și ni le atinge de buze, spre a fi sărutate și ele. În biserică răsună cântarea Sfintei Cruci ca o mângâiere. Timpul a zburat pe neobservate. Am isprăvit treaba. Trebuie să plec, dar nu pot. Doamne, vreau să mai stau cu Tine! Mă închin și Îi mulțumesc Domnului. La plecare, primesc Sfânta Lumină din anul precedent, păstrată în altarul Mitropoliei și pâinița sfințită.

Ce binecuvântare! Mă îndrept spre casă ducând borcânelul cu Lumină cu multă grijă, ca pe un odor de mare preț. Ochii îmi joacă în lacrimi ce se împletesc cu versurile din Prohodul Domnului și bucuria așteptării Învierii. Doamne, ce am făcut să merit toate astea? Slavă Ție, Doamne!

Închinămu-ne Patimilor Tale, Hristoase. Arată-ne nouă și Slăvită Învierea Ta!

Xenia Cliuciniov, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Inteligența tinereții și înțelepciunea bătrâneții

- *P*rea Cuvioase, ce diferență credeți că există între inteligența tinereții și înțelepciunea bătrâneții?
- Vă răspund printr-o cugetare franțuzească: „Dacă tinerețea ar ști...dacă bătrânețea ar putea...”. Acesta-i răspunsul.
- Ce etalon credeți că trebuie să aibă tinerii pentru măsurarea faptelor lor?
- O permanentă trezie!
- Și cum o găsim?
- Totul este să nu fii bulgăre, dacă nu faci nicio mișcare nu-ți mai răspunde nici Dumnezeu. Pentru că nici Dumnezeu nu poate să facă ce poate să facă omul. Trebuie să răspunzi. Dacă ar fi să-i întrebăm pe cei de Sus: „Ce v-a costat, domnule, să ajungeți la atâta fericire?”. Ți-ar răspunde: „Puțin timp petrecut bine!”. Și atunci „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața!”. După 2000 de ani și ceva nu mai putem pune la îndoială ceea ce a spus Hristos. Totul este adevărat. S-a dovedit totul fără discuție. Iar dacă ai totuși îndoieli la o cât de mică învățătură de acest gen, cazii în anatemă ori nu te mântuiești. Să nu ne jucăm cu asta!
- Nu este permis să mai întrebăm astăzi: „Cum să fac să mă mântuiesc?”. Am spus până acum ce să faci: să-i iubești pe toți, să te ridici față de păcate prin taina pocăinței, să fii dezlegat și, mai ales, să rupi din tine și pentru altul încontinuu.

Nu poți să-i dai unui cerșetor ceva, dar măcar consideră-l. N-ai bani, n-ai cum, te găsești în tramvai și el este pe trotuar, nu fi nepăsător. Zi măcar un „Doamne, ajută-l!”, zi o rugăciune. Asta ar fi o mare lucrare pentru el.

Uite, mergeam pe stradă, în București, și un cerșetor fără picioare mă vede. Eu n-aveam niciun ban, că de aveam bani, aș fi mers cu mașina, nu pe jos, dar m-am apropiat de el gândindu-mă ce să-i spun, cum să fac să mă înțeleagă că n-am bani. Și îi zic: „Domnule dragă, te înțeleg foarte bine, îmi pare rău că suferi, n-am niciun ban, dar îți dau o mână caldă!”. Zice: „Părinte, așa ceva nu mi-a dat nimeni până acum!”.

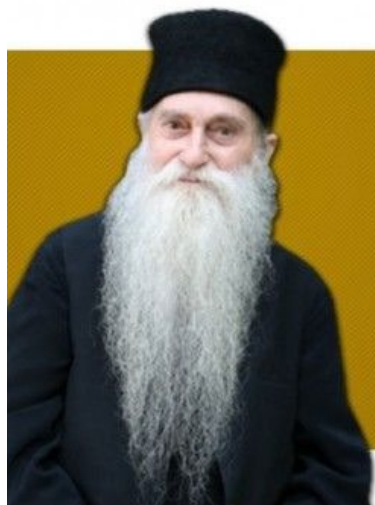
Vezi? Asta înseamnă considerație... Să-i luăm în considerație și pe ei. Pentru că ei sunt personaje biblice, niciodată nu vor pieri. Sunt aici să ne înghiontească, să ne irite, să ne mâne spre iubire cu orice chip. Pentru că iubirea este criteriul de judecată și fără iubire nu faci nimic.

Zice cineva: „Iubește și fă ce vrei!”. Pentru că, dacă iubești, nu poți să faci rău. Deci asta, tinere, trebuie făcut. Să privim cu dragoste în jurul nostru cu orice chip și să considerăm un mare dar al lui Dumnezeu că vedem oameni și nu vedem draci. V-am spus cât de important este asta. Iubiți!

Nu spuneți: „Pe ăla îl privește fiindcă a greșit și acum trage!”.

Nu vorbiți așa. Trebuie să te ucizi pentru el, să suferi. Iubiți lumea așa cum este ea și sigur Dumnezeu vă va iubi pe voi așa cum sunteți voi.

Sursa: Arhimandrit Arsenie Papacioc – „Cuvânt despre bucuria duhovnicească”, Editura Eikon, Cluj-Napoca, 2003, pp. 17-19

**Nimic nu este pierdut
cât timp credința
e în picioare, cât
sufletul nu abdică și
capul se ridică din nou.**

Arsenie Papacioc

Strofe pentru suflet

Am greșit!

Merg creștinii la spovadă
Și se pun pe „spovedit”:
Ba că soacrele-s cam acre
Și i-au cam nedreptățit,

Ba că șefii de la muncă
Îi muncesc numai pe ei,
Iar colegii lor trag chiulul,
Cam înjură și-s ateii..

Ba „muncesc și nu-mi dă banii”,
Ba „plătesc și nu-mi lucrează”,
Ba „mi-a luat pământ cu japca”,
Ba „vecinii mă stresează”..

Pân' la urmă bietul preot,
După-atâtea ascultate,
Cum să dea pentru „probleme”
Dezlegare de.. „păcate”?

Ai probleme și necazuri,
Ai avut și-o să mai ai,
Dar necazul cel mai mare
E că te lipsești de Rai!

Spovedania ți-e dată
Să te-mpaci cu Dumnezeu,
Nu să rozi urechi de „popă”,
Văicărindu-te din greu!

Nu-i mai „spovedi” pe alții,
Doar nu ți-au făcut procură,
Pune mâna și mai iartă,
Ce tot ții atâta ură?..

E atât de simplu, frate,
Când te duci la spovedit:
Mergi acolo, la părinte,
Ca să spui doar.. „AM GREȘIT”!

Autor: Preot Sorin Croitoru

Duminica

Duminica, ea-i fără de păcat
Și poartă-n ea bucați de rugăciune,
Duminica, lumina, parc-ar spune
Că viața e un lucru minunat.

E caldă ca o mână de părinte
Și-alină ca iertarea când ți-e greu,
Lumina-L poartă-n ea pe Dumnezeu,
Care-Ți vorbește nespunând cuvinte.

Duminica, lumina s-o privești,
S-o lași să-ți umple sufletul de bine
Și-nvață că lumina e în tine,
Atâta timp cât încă mai iubești.

Autor: Sorin Poclitaru

ELIT
FLOWER

Credința pentru copiii de toate vârstele

Vrabia

Doă surioare mici, ascultând povestea biblică despre izgonirea lui Adam și a Evei din Rai, i-au spus tatălui lor:

- Tată, dacă eu și Lena am fi fost în Rai, niciodată nu am fi mâncat din pomul cunoștinței binelui și răului. Căci Dumnezeu nu a permis ca el să fie atins, nu-i așa, tată?

- Așa este, a zâmbit tatăl și i-a așezat pe copii în pat.

De dimineață, tatăl s-a sculat înaintea tuturor, a prins o vrabie în curte și a pus-o într-o oală opacă. Trezindu-le pe fete, el le-a arătat oala, pe care a pus-o pe pervazul ferestrei deschise în bucătărie și a spus:

- Vă rog să nu luați capacul de pe această oală, până nu vin eu de la serviciu. Când mă voi întoarce, vă voi arăta surpriza care se află în ea. Dacă veți fi ascultătoare, vă voi cumpăra un joc nou.

Tatăl a plecat cu mama lor la serviciu, iar fetele au rămas acasă singure. Ele au încercat din toate puterile să își abată atenția de la oala care se afla în bucătărie. Au jucat toate jocurile pe care le știau, dar curiozitatea nu le dădea pace – își doreau foarte tare să se uite în oală. În cele din urmă, Mașa, care era mai mare, a convins-o pe sora ei mai mică, Lena, care încă se teme că tatăl lor le va certa, să se uite în oala de pe pervaz.

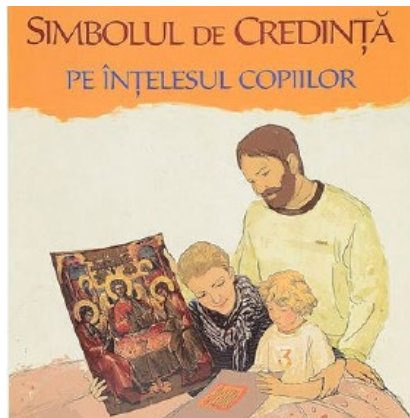
- Ne uităm numai cu coada ochiului și o închidem – a spus ea. Tata nici măcar nu va afla.

Dar, îndată ce Lena a ridicat capacul, vrăbiuța a zburat pe fereastră. Speriate, fetele au trântit oala deja goală. Seara, tatăl lor s-a întors și, văzând că oala este goală, a spus:

- Ei bine, micuțele mele Eve, nu ați rezistat, ați lăsat pasărea să iasă. Tot așa, nici Eva nu a rezistat să nu guste din pomul cunoștinței binelui și răului.

- Tată, ce fel de pom era acesta și de ce nu trebuia să mănânci din el? a întreat Mașa.

- Era un pom obișnuit și roadele erau comestibile, dar, încălcând porunca lui Dumnezeu, primii oameni au ales oarecum singuri răul în locul binelui, pentru

că tot răul începe cu neascultarea, iar cu ascultarea începe tot binele, pe care Dumnezeu i-ar fi învățat pe primii oameni, dacă ei ar fi fost ascultători. Această vrăbiuță a fost astăzi pentru voi pomul binelui și răului și nici voi nu m-ați ascultat pe mine. Încercarea lui Adam și a Evei s-a dovedit a fi peste puterile voastre.

Sursa: „320 pilde creștine”, traducere din limba rusă de Florentina Cristea, Editura Egumenița, Galați, 2021, pp. 29-31

Urme pe nisip

Într-o noapte, un om a avut acest vis. Se făcea că merge împreună cu Dumnezeu pe malul nisipos al unui râu. În acest timp, pe cer apăreau scene importante din viața lui; la fiecare scenă, se vedeau pe nisip două perechi de urme: urma pașilor lui și urma pașilor lui Dumnezeu.

Când ultima scenă din viața lui i s-a perindat prin fața ochilor, el a privit la urma pașilor de pe nisip. A observat cu mirare că, de multe ori, pe drumul vieții lui era numai un rând de urme și acest fapt s-a întâmplat în momentele cele mai triste și mai grele din viața lui.

Asta l-a pus pe gânduri și L-a întrebat pe Dumnezeu:

- Doamne, Tu mi-ai făgăduit că din momentul în care mă hotărăsc să Te urmez, vei fi alături de mine în tot cursul vieții mele. Dar, am observat că în momentele cele mai grele din viața mea, pe nisip era numai un singur rând de urme. Nu înțeleg. De ce? Tocmai când am avut nevoie mai mare de ajutorul Tău, Tu m-ai părăsit.

Dumnezeu i-a răspuns cu blânda Sa bunătate:

- Dragul Meu copilăș, Eu te iubesc mereu și niciodată nu te voi părăsi. În clipele tale grele, de încercări și de suferințe, se vede pe nisip o singură pereche de pași, deoarece atunci Eu te purtam în brațe.

Sursa: „320 pilde creștine”, traducere din limba rusă de Florentina Cristea, Editura Egumenița, Galați, 2021, p. 213

Sfântul Ierarh Pahomie de la Gledin, Episcopul Romanului

Sfântul Pahomie s-a născut în satul Gledin din ținutul Bistriței Năsăudului, în jurul anului 1660, primind la botez numele Petru.

Părinții săi, preotul Eftimie și prezbitera Ana, s-au îngrijit să-i dea o educație aleasă. Pomelnicul schitului Pocrov arată că „încă din tinerețile lui, era iubitor de Hristos, doritor de viață pustnicească, având o fierbinte dragoste către Dumnezeu.

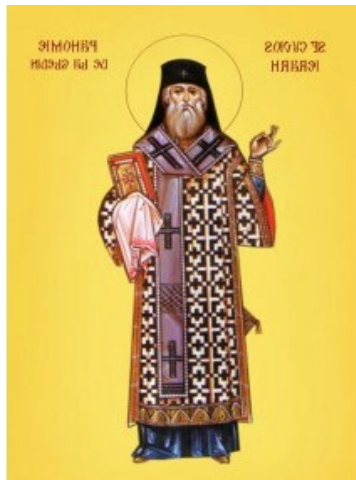
Drept aceea, ascultând de porunca cea sfântă a Mântuitorului, „cel ce voiește să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea sa și să urmeze Mie”,

a lăsat casă, părinți, frați, rude și prieteni, și l-a urmat pe Hristos în viața smerită călugărească, intrând ca frate la Mănăstirea Neamț. A fost hirotonit preot și ales mare eclesiarh, iar în anul 1702 obștea mănăstirii Neamț l-a ales drept îndrumător.

Ca egumen la Neamț, nu a stat decât până în primăvara anului 1704. Între 1704-1706 a fost într-un pelerinaj la Lavra Pecerska, prilej cu care s-a întâlnit cu Sfântul Dimitrie Mitropolitul Rostovului. Întors în Moldova și retras în loc de liniște în apropierea Mănăstirii Neamț, după ce a refuzat să-și reia egumenia, la 18 decembrie 1706 a fost ales episcop al Romanului.

A fost hirotonit arhiepiscop în 18 ianuarie 1707 și a păstorit până la 10 aprilie 1714, când s-a retras din scaun. În 1717 a plecat din nou la Kiev, petrecând în rugăciune și osteneli cărturărești până la sfârșitul vieții. A murit la Lavra Pecerska în anul 1724. Canonizarea Sfântului Pahomie a fost aprobată de Sfântul Sinod al BOR în ședința din 14-15 noiembrie 2006, când a fost stabilită ca dată de sărbătorire a lui ziua de 14 aprilie. În ziua de 14 aprilie 2007, Duminica a II-a după Paști, în biserica parohială „Sfânta Treime” din localitatea Gledin, comuna Monor, județul Bistrița-Năsăud, a avut loc proclamarea canonizării.

Personalitatea culturală și duhovnicească a sfântului Pahomie are trăsături bine conturate. Format la Mănăstirea Neamț, familiar cu mediul cultural – duhovnicesc din Rusia, bun cunoscător al realităților din țările române, episcopul Pahomie al Romanului a fost un mare iubitor de carte, în folosul obștesc. A legat cu blesteme grele pe toți aceia care vor îndrăzni să înstrăineze cărțile pe care le dăruise mănăstirii Neamț și schitului Pocrov, ctitoria sa.

A fost preocupat să formeze ucenici care să-i continue activitatea și a influențat prin concepția și lucrarea sa și alte centre de cultură din Moldova. Activitatea lui Pahomie a fost cunoscută și în Transilvania, mai ales în ținutul natal.

Sfântului Pahomie i-a plăcut să scrie și să citească și a căutat să cultive această dragoste și în sufletul ucenicilor săi. Mărturie despre aceasta dau cărțile primite sau cumpărate de el, față de care a arătat o grijă deosebită.

A fost preocupat în primul rând să înzestreze ctitoria sa de la Pocrov, dar și alte biserici, cu toate cărțile necesare cultului, într-o vreme în care raritatea și scumpetea lor le făceau bunuri de neprețuit.

L-au interesat cărțile de folos sufletesc pe care le-a citit cu atenție, recomandându-le și altora. Pe „Cheia înțeleșului”, apărută în 1678 la București, cumpărată la 25 martie 1713 și dăruită anul următor schitului Pocrov, Pahomie îndeamnă „să hie la cetit părinților ce s-or afla trăitori(i) acolo de folos sufletelor” și pentru a le ușura munca și a le spori atenția a alcătuit un cuprins al lucrării. A adunat în ostenele sale o bogată bibliotecă pe care a dăruit-o Mănăstirii Neamț și schitului Pocrov.

După cum arată însemnările de pe ele, cărțile au fost mai întâi studiate atent de Pahomie și apoi lăsate moștenire ucenicilor, cu indicarea folosului pe care îl vor avea de pe urma citirii lor. Pe „Cheia înțeleșului”, în 1714, printr-o reflexie privitoare la cultura neamului românesc, invita pe cel în mâinile căruia va poposi cartea să stăruie asupra studiului ei: „Dumnezeu ce a zis să lumineze lumina adică pe întuneric, Acela au descoperit aceste sfinte scripturi neamului nostru, acela ce sede(a) întru întunerecul neștiinței și în umbra legii și a nepriceperii, iar acum au strălucit soarele dreptății, credința cea bună...dau laudă lui Dumnezeu, dau numelui Domnului nostru Iisus Hristos tot neamul nostru românesc...să-l laude pe Domnul Iisus Hristos”.

Lectura cărților a fost pentru Pahomie muncă pentru luminarea prin cultură, dar și exercițiu spiritual: „Cetește cuvintele cu minte deșteaptă și cu candela și vei pricepe tainele lui Dumnezeu toate. Las(ă)-te de toate relele”, nota el pe aceeași „Cheia înțeleșului”.

Activitatea cărturărească și duhovnicească a lui Pahomie a trecut dincolo de episcopia Romanului, a schitului Pocrov și a Mănăstirii Neamț, punându-și amprenta asupra mediului monahal și cultural din Moldova, într-un secol în care relațiile dintre mănăstirile românești erau foarte strânse, circulația călugărilor de la o mănăstire la alta fiind destul de intensă.

Sursa: www.doxologia.ro

Calendar creștin ortodox - Aprilie 2024

- 1 L Sf. Cuv. Maria Egipteanca; Sf. Mc. Gherontie
  - 2 M Sf. Cuv. Tit, făcătorul de minuni; Sf. Mc. Amfian și Edesie
  - 3 M Sf. Cuv. Nichita Mărturisitorul și Ilirie
  - 4 J Sf. Cuv. Gheorghe de la Maleon, Zosima și Platon; Iosif, imnograful
  - 5 V Sf. Mc. Victorin și cei împreună cu el; Sf. Mc. Teodul și Agatopod
† Sf. Mc. Irineu, Ep. de Sirmium; Sf. Eutihie, Patr. Constantinopolului; Cuv. Platonida (*Pomenirea morților*)
  - 6 S D Sf. Mc. Gheorghe Mărturisitorul, Episcopul Mitilenei; Sf. Mc. Caliopie
- Duminica a III-a din Post (a Sf. Cruci); Ap. Evrei IV, 14-16; V, 1-6; Ev. Marcu VIII, 34-38; IX, 1; (Luarea crucii și urmarea lui Hristos) glas 3, voscr. 11**
- 8 L Sf. Ap. Irodion, Agav, Ruf, Flegon, Asincrit și Hermas
  - 9 M Sf. Ier. Calinic de la Cernica; Sf. Mc. Vadim arhim.
  - 10 M Sf. Mc. Terentie, Pompie, African și Maxim; Sf. Mc. Dima
  - 11 J † Sf. Ier. Calinic de la Cernica; Sf. Sfințit Mc. Antipa; Cuv. Trifina
  - 12 V † Sf. Mc. Sava de la Buzău; Sf. Ier. Vasile Mărt.; Sf. Antuza
  - 13 S Sf. Sfințit Mc. Artemon; Sf. Mc. Elefterie Persul (*Pomenirea morților*)
  - 14 D † Sf. Ier. Pahomie de la Gledin, Ep. Romanului; Sf. Ier. Martin Mărturisitorul, Ep. Romei
- Duminica a IV-a din Post (a Sf. Ioan Scărarul; Vindecarea fiului lunatic); Ap. Evrei VI, 13-20; Efeseni V, 8-19; Ev. Marcu IX, 17-32; Matei IV, 25; V, 1-12 (Predica de pe munte); glas 4, voscr. 1**
- 15 L Sf. Ap. Aristarh, Pud și Trofim; Sf. Mc. Crescent
  - 16 M Sf. Mc. fecioare Agapia, Irina și Hionia
  - 17 M Sf. Sfințit Mc. Simeon, ep. Persiei (*Denia Canonului Mare*)
  - 18 J Sf. Cuv. Ioan, ucenicul Sf. Grigorie Decapolitul
  - 19 V Sf. Cuv. Ioan de la Lavra Veche; Sf. Sfințit Mc. Pafnutie (*Denia Acatistului Bunei Vestiri*)
  - 20 S † Sf. Teotim, Ep. Tomisului; Cuv. Teodor Trihina; Sf. Ap. Zaheu (*Pomenirea morților*)
  - 21 D Sf. Sfințit Mc. Ianuarie, Ep. de Benevent; Sf. Mc. Alexandra, împărăteasa; Sf. Mc. Teodor din Perga
- Duminica a V-a din Post (a Cuv. Maria Egipteanca); Evrei IX, 11-14; Galateni III, 23-29; Ev. Marcu X, 32-45; Luca VII, 36-50 (Pocăința femeii păcătoase); glas 5, voscr. 2**
- 22 L Sf. Teodor Sicheotul, Ep. Anastasiopolei; Sf. Ap. Natanael
  - 23 M † Sf. M. Mc. Gheorghe, Purtătorul de biruință; Sf. Mc. Valerie
  - 24 M † Sf. Ier. Mărt. Ilie Iorest, Sava, Brancovici, mitropoliții Transilvaniei; Sf. Ier. Iosif din Maramureș
  - 25 J † Sf. Cuv. Vasile de la Poiana Mărului; Sf. Ap. Ev. Marcu;
  - 26 V † Sf. Mc. Chiril, Chindeu și Tasie din Axiopolis (Cernavodă)
  - 27 S Sf. Ap. Simeon, ruda Domnului, episcopul Ierusalimului (*Sămbăta lui Lazăr, Pomenirea morților*)
  - 28 D † Intrarea Domnului în Ierusalim; Sf. Ap. Iason și Sosipatru; Sf. Mc. Maxim, Cvintilian și Dadas din Ozovia
- Duminica a VI-a din Post (a Floriilor - Stălpărilor); Toate ale praznicului. Ap. Filipeni IV, 4-9; Ev. Ioan XII, 1-18**
- 29 L Sf. 9 Mucenici din Cizic; Sf. Cuv. Memnon, făcătorul de minuni (*Denie*)
  - 30 M Sf. Ap. Iacob, fiul lui Zevedeu (*Denie*)

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

În perioada 1 Noiembrie - 30 Aprilie

16:00 - 16:45 - Vecernia

16:45 - Sf. Spovedanie

În perioada 1 Mai - 31 Octombrie

18:00 - 18:45 - Vecernia

18:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:

Pag.

Puterea jertfei	1
Smerenie, binecuvântare, un cuvânt de învățătură....	4
O interpretare a poeziei „O, rămâi” de Mihai Eminescu	6
Vinerea Mare (în primul an de pandemie)	8
Inteligența tinereții și înțelepciunea bătrâneții	9
Strofe pentru suflet	11
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Sfântul Ierarh Pahomie de la Gledin, Episcopul Romanului	14

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciu

Colaboratori:

Sorin Pavel

Oxana Cliucinicov

Gabriel Luca

Irina Ștefania Vaida

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 40, Iași

Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424